

Per Mireia Freixa

L'any 1930, el pintor Antoni Vila Arrufat (1894-1989) vivia la seva primera maduresa artística. Havia rebut una sòlida formació amb el seu pare, el pintor Joan Vila Cinca, a l'Escola de Llotja de Barcelona, i havia fet unes profitoses estades a París i a Itàlia. Era, a més a més, un artista dotat que dominava àmpliament tècniques tant diverses com la pintura al fresc o de cavallet i el gravat. En els primers anys de professió s'havia sentit atret per l'estètica del noucentisme i havia iniciat la seva vida professional a Sabadell amb considerable èxit, a on a més a més de la faceta de pintor, havia fet treballs de decoració amb col·laboració amb el seu deixeble i cunyat, Josep Vives. La ductilitat de les seves possibilitats plàstiques queden exemplificades en dues sèries d'obres contemporànies de la peça que comentem, la participació - amb l'arquitecte Santiago Casulleras i Josep Vives - en la Sala Sabadell que el Gremi de Fabricants muntà a l'Exposició Internacional de Barcelona i els gravats de carrers i fàbriques de Sabadell. En aquestes obres, Vila Arrufat presenta una sèrie il·limitada de registres, un realisme que mai deixarà de cantó al costat de la modernitat *Art Déco* dels murals de la Sala Sabadell o dels trets expressionistes que condensen magistralment la soledat de la ciutat industrial.

Noia d'esquena llegint podem doncs, considerar-la una obra de maduresa, en la que una subtil modernitat no allunya l'obra d'una factura realista. L'obra ens fa pensar en la llunyana lliçó de Cézanne per la solidesa dels volums i l'aplicació del color. Però volem també destacar la modernitat del tema, la noia rodejada de llibres disposats amb desordre sobre una taula i vestida de forma esportiva, amb un vestit sense mànigues i tocada amb una petita boina. La peça està signada a l'angle inferior esquerra i sobre la signatura porta la inscripció "A l'amic D. Pou, afectuosament". Domènec Pou, membre de l'Acadèmia de Belles Arts va donar incondicional suport a moltes empreses culturals de Sabadell, entre ells la petita sala d'exposicions que va muntar Josep Vives al carrer Baix de l'Església.